

În temeiul Deciziei primului-ministru nr. 234/2006 privind numirea domnului Dan Cristian Georgescu în funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației,

În temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (1), (3) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2006 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației, ale art. 36 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 23 alin. (2) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003 privind stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor ce intră în competența Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații,

PREȘEDINTELE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII ȘI TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI

emite prezenta:

DECIZIE PRIVIND SOLUȚIONAREA LITIGIULUI DINTRE S.C. FIBER NET COMMUNICATIONS S.R.L. ȘI S.C. ROMTELECOM S.A.

I. Introducere

A. Sesizarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației

Prin adresa înregistrată la Autoritatea Națională pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației (*ANRCTI*) cu nr. SCI-5946/17.04.2008, Judecătoria Iași și-a declinat competența în favoarea *ANRCTI* în dosarul nr. 12948/245/2007 având ca obiect soluționarea litigiului dintre S.C. Fiber Net Communications S.R.L. (*FIBER NET*), cu sediul în Iași, str. Sf. Lazăr nr. 1, bl. Ghica Vodă, sc. B, ap. 41, județul Iași, în calitate de reclamantă, și S.C. Romtelecom S.A. (*ROMTELECOM*), cu sediul în București, Str. Gârlei nr. 1B, sector 1, în calitate de pârâtă. În dosarul menționat, reclamanta a solicitat repararea prejudiciului cauzat de diminuarea calității serviciului de acces la internet oferit de către *ROMTELECOM* în temeiul Contractului nr. 240/01/1340 privind furnizarea serviciului de conectare pe port IP, încheiat la data de 14 martie 2006.

B. Desfășurarea procedurii în fața *ANRCTI*

În temeiul dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003 privind stabilirea procedurii de soluționare a litigiilor ce intră în competența Autorității Naționale de Reglementare în

Comunicații, președintele *ANRCTI*, prin Decizia nr. 393/2008, a numit comisia responsabilă cu soluționarea litigiului dintre *FIBER NET* și *ROMTELECOM* (denumită în continuare *Comisia*), formată din următoarele persoane:

- domnul Sebastian POPOVICI, șef serviciu Litigii și Protecția Drepturilor Utilizatorilor, Direcția Juridică, în calitate de președinte;
- doamna Aura VASILE, consilier juridic, Serviciul Litigii și Protecția Drepturilor Utilizatorilor, Direcția Juridică, în calitate de membru;
- domnul Florin-Adrian DRAGOMIR, șef serviciu Reglementări Tehnice Comunicații Electronice, Direcția Reglementare Tehnică, în calitate de membru.

În temeiul dispozițiilor art. 19 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, părțile au fost invitate la data de 26 mai 2008, la sediul central al *ANRCTI* din București, B-dul Libertății nr. 14, sector 5. Dezbaterile din cadrul acestei ședințe au fost consemnate în procesul-verbal înregistrat la *ANRCTI* cu nr. SC-DJ-16105/06.06.2008.

La data de 16 iunie 2008, prin Decizia președintelui *ANRCTI* nr. 486/2008, componența *Comisiei* a fost modificată, domnul Sebastian POPOVICI fiind înlocuit cu doamna Mihaela-Alexandra MEREUȚĂ, consilier juridic la Serviciul Litigii și Protecția Drepturilor Utilizatorilor, Direcția Juridică.

La data de 7 iulie 2008, respectiv 8 iulie 2008, în temeiul dispozițiilor art. 20 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, *Comisia* a comunicat părților soluția preliminară privind litigiul dintre *FIBER NET* și *ROMTELECOM*, împreună cu măsurile propuse în vederea soluționării litigiului.

Având în vedere că niciuna dintre părți nu a transmis cerere de reanalizare a soluției preliminare, după expirarea termenului de 15 zile prevăzut la art. 21 alin. (1) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, *Comisia* a considerat procedura finalizată.

La data de 28 iulie 2008, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, *Comisia* a prezentat președintelui *ANRCTI* raportul conținând propunerile de soluționare a litigiului dintre *FIBER NET* și *ROMTELECOM*.

II. Susținerile părților

În cadrul întâlnirii ce a avut loc la sediul central al *ANRCTI* la data de 26 mai 2008, înainte de a intra în dezbaterile pe fondul litigiului, *Comisia*, în temeiul dispozițiilor art. 158 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborate cu dispozițiile art. 36 alin. (1) teza I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare, a ridicat din oficiu excepția de necompetență a *ANRCTI* în ceea ce privește soluționarea litigiului dintre *FIBER NET*, în calitate de reclamantă, și *ROMTELECOM*, în calitate de pârâtă, punând această excepție în discuția părților. Având în vedere că reprezentanții părților nu au avut observații în legătură cu excepția de procedură, *Comisia* a declarat închise dezbaterile.

III. Opinia *Comisiei*

A. Competența *ANRCTI*

Potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2006 privind înființarea Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației, una dintre funcțiile *ANRCTI* este cea „*de organ de decizie în soluționarea litigiilor dintre furnizorii de rețele și de servicii în domeniul comunicațiilor electronice, în scopul asigurării liberei concurențe și al protecției intereselor utilizatorilor pe piețele acestor servicii*”, iar, potrivit dispozițiilor art. 36 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 591/2002, cu modificările și completările ulterioare, „*Art. 36 – (1) În situația apariției unui litigiu între furnizori de rețele sau de servicii de comunicații electronice în legătură cu obligațiile impuse acestora prin dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență, ale legislației speciale în domeniul comunicațiilor electronice ori ale regulamentelor comunitare din domeniul comunicațiilor electronice sau impuse de către ANRCTI în conformitate cu aceste dispoziții, partea interesată poate sesiza ANRCTI în vederea soluționării litigiului sau poate introduce o cerere de chemare în judecată la instanța competentă. ANRCTI soluționează litigiul în termen de 4 luni de la data sesizării, în afara situațiilor excepționale, în care un termen mai lung este necesar pentru buna soluționare a cazului.*”

[...]

(4) *Decizia emisă de președintele ANRCTI, în condițiile prezentului articol, constituie act administrativ-jurisdicțional, putând fi atacată în contencios administrativ [...].*¹

Așadar, *ANRCTI* are calitatea de organ administrativ-jurisdicțional specializat în soluționarea litigiilor din domeniul comunicațiilor electronice, iar, potrivit acestor dispoziții legale, competența sa materială este limitată la soluționarea litigiilor născute în legătură cu obligațiile impuse furnizorilor prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002, ale legislației speciale din domeniul comunicațiilor electronice ori ale regulamentelor comunitare sau de către *ANRCTI* în conformitate cu aceste dispoziții. În consecință, în cazul în care un litigiu este ocazionat de încălcarea de către un furnizor doar a unor obligații de drept comun, fără să se încalce și obligații specifice prevăzute de legislația din domeniul comunicațiilor electronice, litigiul nu este de competența *ANRCTI* și urmează a fi soluționat, potrivit normelor de drept comun, de către instanțele judecătorești.

Obligațiile specifice prevăzute de legislația din domeniul comunicațiilor electronice sunt acelea impuse fie direct, prin dispozițiile legislației primare (regulamentele comunitare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002 și celelalte acte normative din domeniul comunicațiilor electronice), fie indirect, prin dispozițiile legislației secundare elaborate de către *ANRCTI*. În ceea ce privește acest din urmă caz, ca regulă, *ANRCTI* poate impune obligații în sarcina furnizorilor numai după parcurgerea obligatorie a următoarelor etape: identificarea piețelor relevante specifice

¹ Acest text este citat în forma actului normativ în vigoare în prezent, ca urmare a modificării și completării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2008, la data de 16 mai 2008.

(de gros sau cu amănuntul), desemnarea, pe piețele unde nu există concurență efectivă, a furnizorilor cu putere semnificativă și impunerea în sarcina acestora a uneia sau mai multora dintre obligațiile prevăzute la art. 9-13 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 527/2002, cu modificările și completările ulterioare, în cazul piețelor de gros, respectiv la art. 15, 16 și 18 din Legea nr. 304/2003 pentru serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice, republicată, în cazul piețelor cu amănuntul.

B. Excepția de necompetență

Având în vedere considerentele expuse, *Comisia* a analizat excepția de necompetență ridicată din oficiu.

În cauza de față, Judecătoria Iași, prima instanță sesizată, și-a declinat competența în favoarea *ANRCTI*, apreciind că, în urma modificărilor aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 prin dispozițiile Legii nr. 591/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, a fost eliminată posibilitatea alternativă a furnizorilor de rețele sau de servicii de comunicații electronice de a introduce cerere de chemare în judecată la instanța competentă, instituindu-se astfel „*obligativitatea pentru partea litigantă de a urma procedura prealabilă prin sesizarea A.N.R.C.*” în cazul litigiilor născute în legătură cu obligațiile impuse furnizorilor de rețele sau servicii de comunicații electronice în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 sau al legislației speciale.

Cu privire la obligativitatea procedurii prealabile în fața *ANRCTI*, *Comisia* a precizat că, după intrarea în vigoare, la data de 28 octombrie 2003, a Legii nr. 429/2003 de revizuire a Constituției României, având în vedere prevederile art. 21 alin. (4) din Constituția României, republicată, potrivit cărora „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite*”¹, instituția noastră a apreciat că dispozițiile art. 36 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2002, în forma modificată prin Legea nr. 591/2002, care stabileau obligativitatea parcurgerii procedurii administrativ-jurisdicționale în fața *ANRCTI* înaintea sesizării instanțelor judecătorești, au fost modificate implicit. Consecința textului constituțional menționat este aceea că persoana interesată are posibilitatea de a alege între a parcurge procedura administrativ-jurisdicțională reglementată de lege, urmând ca apoi, în măsura în care pretențiile sale nu au fost satisfăcute, să se adreseze instanțelor judecătorești, sau a nu parcurge această procedură, sesizând direct instanțele judecătorești. Așadar, legiuitorul constituant a înțeles să lase la latitudinea reclamantului alegerea între cele două căi procedurale de urmat și, implicit, între două organe de jurisdicție în egală măsură competente.

Această interpretare a fost consfințită ulterior, în mod expres, de modificările aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 prin Ordonanța de urgență a

¹ Dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituție au fost preluate și de prevederile art. 30 din Decizia președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 1331/2003, potrivit cărora „*Procedura de mediere și procedura contencioasă, stabilite prin prezenta decizie, sunt facultative și gratuite*”.

Guvernului nr. 70/2006 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul comunicațiilor electronice și al serviciilor poștale, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 133/2007. Potrivit prevederilor art. 36 alin. (1) în forma modificată de acest act normativ, *„Art. 36. – (1) În situația apariției unui litigiu între furnizori de rețele sau de servicii de comunicații electronice în legătură cu obligațiile impuse acestora prin dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență sau ale legislației speciale în domeniul comunicațiilor electronice sau de către ANRC în conformitate cu aceste dispoziții, partea interesată poate sesiza ANRC în vederea soluționării litigiului sau poate introduce o cerere de chemare în judecată la instanța competentă. ANRC soluționează litigiul în termen de 4 luni de la data sesizării, în afara situațiilor excepționale, în care un termen mai lung este necesar pentru buna soluționare a cazului.”*

Ulterior, prin modificarea adusă acestui articol odată cu intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor, au fost aduse precizări suplimentare cu privire la sfera litigiilor ce pot fi soluționate de *ANRCTI*, fiind incluse și litigiile care decurg din aplicarea prevederilor regulamentelor comunitare din domeniul comunicațiilor electronice.

Având în vedere considerentele expuse, rezultă că procedura de soluționare a litigiilor în fața *ANRCTI* este o procedură facultativă ce presupune că părțile pot opta să sesizeze fie *ANRCTI*, fie instanțele de drept comun în legătură cu încălcarea uneia din obligațiile impuse furnizorilor prin dispozițiile legislației primare sau secundare ori ale regulamentelor comunitare în domeniul comunicațiilor electronice. Așadar, părțile nu mai sunt obligate să parcurgă procedura prealabilă în fața *ANRCTI*, putându-se adresa direct instanțelor de drept comun. Prin urmare, atunci când se declanșează un litigiu în legătură cu obligațiile impuse furnizorilor de rețele sau servicii de comunicații electronice prin dispozițiile legislației speciale ori ale regulamentelor comunitare din domeniul comunicațiilor electronice sau impuse de către *ANRCTI* în conformitate cu aceste dispoziții, instanțele judecătorești și *ANRCTI* sunt deopotrivă competente să-l soluționeze, alegerea între sesizarea unei instanțe și a *ANRCTI* rămânând la latitudinea reclamantului. În aceste condiții, având în vedere principiul plenitudinii de competență a instanțelor judecătorești¹, din punct de vedere practic este imposibil de imaginat un caz în care *ANRCTI* s-ar putea declara competentă să soluționeze un litigiu care i-a fost transmis de o instanță judecătorească ca urmare a declinării de competență, chiar și în situația în care litigiul ar fi ocazionat de încălcarea unei obligații stabilite de legislația din domeniul comunicațiilor electronice. Rezultă că singura ipoteză în care *ANRCTI* este competentă să soluționeze un litigiu este aceea în care a fost sesizată în mod direct de către un furnizor de servicii sau de rețele de comunicații electronice.

În concluzie, având în vedere că părțile, în cuprinsul art. 15 din Contractul nr. 240/01/1340 încheiat la data de 14 martie 2006, au atribuit competența de soluționare a disputelor *„instanțelor competente din Iași”*, că reclamanta s-a adresat în vederea soluționării litigiului direct Judecătoriei Iași și că procedura prealabilă în fața *ANRCTI* nu are caracter obligatoriu, *Comisia* a apreciat că nu *ANRCTI* este competentă să soluționeze acest litigiu, ci Judecătoria Iași.

¹ Acest principiu este consacrat chiar de prevederile art. 126 alin. (1) din Constituția României, republicată, potrivit căreia *„Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.”*

În continuare, *Comisia* a arătat că nici în raport de obiectul litigiului *ANRCTI* nu ar fi fost competentă să soluționeze cauza de față. După cum am precizat anterior, competența materială a *ANRCTI* este limitată la soluționarea litigiilor născute în legătură cu obligațiile impuse furnizorilor prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2002 sau ale legislației speciale ori ale regulamentelor comunitare în domeniul comunicațiilor electronice, sau de către *ANRCTI* în conformitate cu aceste dispoziții.

În urma analizării pretențiilor *FIBER NET*, *Comisia* a constatat că acestea vizează repararea prejudiciului cauzat de diminuarea calității serviciului de acces la internet oferit de către *ROMTELECOM* în temeiul Contractului nr. 240/01/1340. Ca o precizare prealabilă, *Comisia* a menționat că serviciul de acces la internet este un serviciu de comunicații electronice, în sensul definiției prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002¹, iar nu un serviciu al societății informaționale. În ceea ce privește calitatea serviciilor de comunicații electronice, cadrul general este stabilit de dispozițiile Deciziei președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații nr. 138/2002 privind impunerea unor cerințe minime pentru furnizarea serviciilor de comunicații electronice destinate publicului, această decizie având ca obiect impunerea unor cerințe minime de calitate pentru furnizarea anumitor servicii de comunicații electronice destinate publicului, în vederea asigurării satisfacerii intereselor utilizatorilor finali.

Potrivit prevederilor art. 2 din acest act normativ, *„În vederea asigurării unor niveluri minime ale calității serviciilor de comunicații electronice destinate publicului, prin prezenta decizie se stabilesc un set minimal de indicatori de calitate a serviciilor și valorile minime acceptate pentru parametrii aferenți, precum și un set minimal de caracteristici tehnice necesare atingerii nivelurilor de calitate impuse.”* Modul de calcul al acestor indicatori vizează activitatea globală a unui furnizor de servicii de comunicații electronice, iar nu relația sa directă cu anumiți utilizatori.

Având în vedere că reglementările actuale privind calitatea anumitor servicii de comunicații electronice furnizate prin intermediul rețelelor pe care se utilizează protocolul IP (inclusiv serviciul de acces la internet) propun numai o orientare a furnizorilor de servicii de comunicații electronice pentru clasificarea aplicațiilor oferite, rezultă că furnizorii de servicii de acces la internet nu au obligații legale cu privire la nivelul de calitate a serviciului furnizat, de regulă aceste aspecte fiind stabilite prin contractele încheiate cu utilizatorii.

În ceea ce privește serviciul de acces la internet, *Comisia* a precizat că *ROMTELECOM* nu are obligații impuse în niciuna dintre modalitățile prezentate mai sus și nu a fost desemnat ca furnizor cu putere semnificativă pe piața furnizării acestui tip de servicii, condițiile în care este furnizat acest serviciu fiind stabilite exclusiv de părți prin contract. Având în vedere aceste aspecte, rezultă că, în raport de obiectul litigiului,

¹ Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) lit. b), serviciul de comunicații electronice reprezintă *„un serviciu, furnizat de regulă cu titlu oneros, care constă, în întregime sau în principal, în transportul semnalelor prin rețelele de comunicații electronice, incluzând serviciile de telecomunicații și serviciile de transmisie prin rețelele utilizate pentru difuzarea serviciilor de programe audiovizuale, dar fără a include serviciile prin care se furnizează conținutul informației transmise prin intermediul rețelelor sau serviciilor de comunicații electronice sau se exercită controlul editorial asupra acestui conținut; de asemenea, nu se includ serviciile societății informaționale, definite prin art.1 pct.1 din Legea nr.365/2002 privind comerțul electronic, cu modificările și completările ulterioare, care nu constau, în întregime sau în principal, în transportul semnalelor prin rețelele de comunicații electronice”*.

fiind vorba de pretinsa încălcare de către *ROMTELECOM* doar a unor obligații de drept comun, fără să fie vorba de încălcarea și a unor obligații specifice prevăzute de legislația din domeniul comunicațiilor electronice, litigiul nu este de competența *ANRCTI* și urmează a fi soluționat potrivit normelor de drept comun.

Așadar, ținând cont de faptul că prima instanță sesizată, și anume Judecătoria Iași, și-a declinat competența în favoarea *ANRCTI*, care, la rândul său, își declină competența în favoarea Judecătoriei Iași în ceea ce privește soluționarea litigiului dintre *FIBER NET* și *ROMTELECOM*, rezultă că cele două organe de jurisdicție se află în conflict negativ de competență.

În concluzie, având în vedere că ne aflăm în prezența unui conflict negativ de competență între o instanță de judecată și o autoritate administrativ-jurisdicțională, *Comisia* a propus înaintarea dosarului instanței judecătorești ierarhic superioare instanței în conflict, și anume Tribunalului Iași, în conformitate cu prevederile art. 22 alin. (4) din Codul de procedură civilă¹.

**FAȚĂ DE CONSIDERENTELE PREZENTATE, PREȘEDINTELE
AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII ȘI
TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI DECIDE:**

**Admiterea excepției de necompetență a *ANRCTI* ridicate din oficiu,
declinarea competenței *ANRCTI* în favoarea Judecătoriei Iași și înaintarea
dosarului către Tribunalul Iași, instanța competentă să soluționeze conflictul
negativ de competență ivit între Judecătoria Iași și *ANRCTI*.**

Prezenta decizie este obligatorie, se comunică părților și se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației.

Prezenta decizie constituie act administrativ-jurisdicțional, putând fi atacată în contencios administrativ, la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicare, fără parcurgerea procedurii prealabile prevăzute la art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

**PREȘEDINTE,
DAN CRISTIAN GEORGESCU**

București, 31 iulie 2008
Nr. 600

¹ Potrivit prevederilor art. 22 alin. (4) C.proc.civ., „Există conflict de competență în sensul art. 20 și în cazul în care el se ivește între instanțe judecătorești și alte organe cu activitate jurisdicțională. În acest caz, conflictul de competență se rezolvă de instanța judecătorească ierarhic superioară instanței în conflict, dispozițiile art. 21 fiind aplicabile”.